

IVA PŘIVŘELOVÁ / 10. 8. 2017

Filmová producentka Kamila Dohnalová: Ráda vedu s tvůrci dialog

Ještě před dokončením FAMU na sebe Kamila Dohnalová upozornila jako producentka dvou nejúspěšnějších i možná nejlepších českých krátkých filmů posledních let. Hraný *Furiant Ondřeje Hudečka* uspěl na Sundance, animovaný *Happy End* Jana Sasky se promítal v Cannes a dostal se na desetičlenný oscarový shortlist. Další projekty mladá Pražačka připravuje v rámci své nové produkční společnosti Silk Films, kterou založila spolu se dvěma kolegyněmi.

Jak jste se vůbec dostala k filmové produkci?

Nebyla to úplně rychlá a krátká cesta, před FAMU vedla přes dvě další vysoké školy. Film mě bavil od teenagerských let. Během dospívání jsem trávila dost času v žižkovském kině Aero, kde jsem zhlédla hodně snímků, které mě ovlivnily, ačkoliv některé jsem možná viděla moc brzo. Po maturitě na všeobecném gymnáziu jsem šla na vysokou, jak se i předpokládalo. Na Fakultě sociálních věd Univerzity Karlovy jsem začala studovat marketing a PR. Chtěla jsem i na pražskou filmovou vědu, ale ta ten rok zrovna výjimečně neotvírala první ročník, tak jsem se na ten obor přihlásila do Brna. Studovat dva dny v Brně a tři v Praze se ale záhy ukázalo fyzicky nemožné, po pár měsících jsem tedy studia na Moravě ukončila a počkala si na filmovou vědu v Praze. Čím víc jsem se tam pak dozvíдалa o teorii a historii filmu, tím víc jsem se mu chtěla věnovat i prakticky a pomáhat ho vytvářet. Nikdy mě nelákalo psát nebo režírovat. Na roli producenta mě fascinuje, že přicházíte do kontaktu s různými tvůrčími lidmi a můžete jim pomoci realizovat jejich nápady. Ráda s tvůrci vedu dialog. Přihlásila jsem se tedy na FAMU na produkci. Chvíli mě sice odrazovala její finanční

stránka, protože s čísly trochu bojuju, ale pak jsem zjistila, že i ta se dá zvládnout.

Jak moc vaše představy o produkci filmů změnilo FAMU?

V prváku se člověk ocitne v kolektivu filmařů napříč katedrami, což je asi 80 lidí. Najednou se vám rozkryje, jak film vzniká, co všechno vede k tomu, co pak vidíte v kině. A začnete o filmu přemýšlet nově. Nejsem divák, který je schopný už při prvním sledování filmu detailně analyzovat strukturu scénáře nebo svícení. Na to snímek musím vidět podruhé. Pro producenta je ovšem zásadní si u každého filmu uvědomit, v jakých podmínkách vznikl, s jakým rozpočtem, pro koho je určený, kde měl premiéru, kde se všude hrál, kdo je jeho sales agent.

Snažíte se pak na základě takových informací ovlivňovat režiséry a radit jim, jak by měly jejich filmy vypadat?

Zatím nemám takovou pozici, abych něco tvůrcům diktovala. Ale říkat režisérovi, aby ve svém filmu použil nějaký konkrétní prvek, který se jinde líbil, mi připadá nemyslitelné. Do teď jsem měla štěstí na spolupráci s lidmi, s nimiž jsem si rozuměla. Produkuju filmy, o kterých jsem přesvědčená, že jsou dobré. Klíčem je pak dílo zařadit do struktur, které už existují a které spoluvytváříte tím, že váš film hlásíte na určitý festival.

I producent musí mít nakoukáno. Audiovizuálního obsahu je dneska tolik, že nelze sledovat všechno, vyplatí se tedy specializovat, ve své konkrétní oblasti znát vše, co jde, a v těch ostatních si udržovat všeobecný přehled.

Na co se specializujete vy? Produkovala jste už animovaný, hraný i dokumentární film.

Na FAMU jsem si dokumenty vyzkoušela, ale do budoucna se chci věnovat animaci a hranému filmu. Co se týče dokumentů, nemám problém s těmi inscenovanými, naopak nemám moc ráda časosběry nebo tzv. objektivní pozorování. Objektivita neexistuje. I dokument je film, ne život. Má své stavební prvky. V poslední době se mi nejvíc líbily hrané dokumenty jako *Probdělé noci* z Polska oceněné na Sundance nebo *Tohle není Kalifornie* o východoněmeckých skejťácích.

A nakoukávat všechny animované a hrané snímky stiháte?

Tak třeba v těch asijských se moc nevyznám. Můj záběr se soustředí na Evropu a Ameriku, ten výsek, v němž se nejvíc pohybuju.

Jak velký rozdíl je mezi produkcí animovaného a hraného filmu?

V něčem skoro naprostý. Hraný film je v něčem dost jednoduchý, protože jeho výroba je nejvíc standardizovaná. Animace je časově i výrobně nákladná, její příprava musí být kompletní, každá zbytečná sekunda navíc, která se pak vystřihává, vše prodraží.

Hraný film nemůžete plánovat na sekundu, vždy natočíte víc materiálu, než použijete.

Jak si vybíráte projekty? Podle tématu, nebo podle lidí?

Vždy záleží na obojím, to je asi neoddělitelné. Pro mě je zásadní vést s tvůrcem filmu dialog. Třeba s Honzou Saskou se nám na *Happy Endu* spolupracovalo skvěle, tak jsme se rozhodli spolu dělat i další film.

Happy End (foto: FAMU)

Kolik projektů momentálně připravujete?

Kromě *Hurikána*, krátkometrážního alko-thrilleru s Honzou Saskou, chystám i jeden kraťas a jeden celovečerní hraný film s absolventem písecké FAMO Janem Vejnarem.

Pár dalších projektů je v zárodku, ale tyhle tři jsou nyní pro mě zásadní.

Jak se k vám dostal Jan Vejnar?

Přes Ondřeje Hudečka, kdysi spolu studovali v Písku. Za poslední dva roky jsem dostala různé nabídky od nezávislých tvůrců, aniž bychom se osobně znali. Vždy jsem je ale odmítla. Nechci se nikoho dotknout, ale nikdy mi ty projekty nepřišly samy o sobě dost silné. Navíc teď ani nemám fyzické kapacity dělat něco jiného.

Produkční společnost jste si ale s Martinou Štruncovou a Alžbětou Janáčkovou založily i proto, aby za vámi chodili tvůrci s náměty?

To se taky děje. Každá z nás má jinou zkušenost z jiných sfér a vzájemně se můžeme podporovat a něco dělat společně. Na *Hurikánovi* se mnou třeba pracuje i Alžběta, Martina se zase hodně věnuje dokumentu. Ale zatím je naše firma čerstvá a hledáme model fungování.

Máte nyní hodně práce?

Určitě se nenudím. Donedávna jsem ještě dost cestovala s *Happy Endem* po festivalech, kde jsem mohla zároveň představovat i náš nový projekt a zvyšovat jeho šance na realizaci. A k tomu dokončuju FAMU, v září mám státnice.

Připravilo vás FAMU na praktickou zkušenost s prezentací *Furianta* a *Happy Endu* na velkých festivalech?

Většina lidí na FAMU od prvních ročníků pracuje i na mimoškolních projektech, škola nás nutí do školních cvičení a snímků. Akorát podle mě nemá cenu točit filmy, které se pak promítnou jen na klauzurách. I na škole byste měli dělat snímky, které mají nějaký festivalový život. Během magistra pro mě největší školu představovalo cestování po festivalech s *Happy Endem* a lidi, které jsem tam poznala.

Co jste se při tom například naučila?

Jaký životní cyklus má krátký film, jak vypadá jeho festivalová scéna, která zatím pro krátký film tvoří v podstatě nejdůležitější distribuční kanál. Taky mi došlo, že nestačí jen vyrobit film a nazdar. Musíte k němu vyrobit i materiály, presskity, komunikovat s festivaly, snažit se, aby ho vidělo co nejvíc lidí.

V Česku se krátké filmy v kinech často nehrají. Kde byly k vidění *Furiant* a *Happy End*?

Furiant měl premiéru na karlovarském festivalu v sekci První podání. *Happy End* je stále součástí pásma pěti animáků *True Love*, které se promítalo po celé České republice, díky neziskové organizace krutón Filipa Kršiaka často i mimo kina, na nádražích, v bývalé továrně, ve staré čistírně odpadních vod nebo v letním kině na pražském Stalínu. K tomu byl *Happy End* k vidění i na festivalech – na FAMUFESTu, ve Zlíně, na Anifilmu v Třeboni nebo několikrát v kině Ponrepo.

Furiant (foto: FAMU)

V zahraničí se český krátký film snaží propagovat Czech Film Center. Jak se vám s ním spolupracuje?

Spolupracovali jsme s nimi hlavně, když měl *Happy End* premiéru v Cannes, přes CFC šla pozvání na projekci, zařizovali i koktejl v česko-slovenském pavilonu. Krátké filmy nyní v Centru přešly pod Martina Černého, s nímž se spolupracuje skvěle. Když CFC přijde nějaká poptávka na *Happy End*, hned mi dá vědět. Czech Film Center taky české kraťasy vydávalo na DVD a teď je bude umisťovat na web (což je mimochodem dobře, DVD už je přežitek), čím dál víc lidí si fotí i vizitky nebo letáky. Takže myslím, že CFC dělá dost. Z mého pohledu by jen bylo lepší, kdyby měli člověka, který by se zaměřil

pouze na krátké filmy a dalšího jen na animaci. Martin má nyní na starost i dokumenty. Přála bych jim, aby si mohli dovolit najmout o pár lidí víc.

Otevřelo vám dveře do světa i zařazení *Happy Endu* na oscarový shortlist?

Určitě. *Happy End* byl skvělý pro Honzu, mě, katedru animace i FAMU. Dokázal, že dobrý film může vzniknout v různých podmínkách. Nemusí jít jen o velké studio typu Pixar s velkým zázemím.

Čekali jste, že by ta nominace na Oscara mohla vyjít?

Ani ne. Samozřejmě si říkáte, jak by to bylo skvělé, ale když to nevyšlo, neobřečeli jsme to.

Honza Saska se nominace a všech těch věcí s ní spojených spíš děsil, takže byl skoro nadšený, když jsme ji nezískali. Já byla lehce zklamanější. Ale už samotný shortlist, kam se s námi dostal jen jeden další studentský film, pro nás znamenal poctu.

Úspěšný byl i *Furiant*, za nějž získal Ondřej Hudeček cenu za režii na festivalu Sundance. Je pravda, že jste se podílela na jeho námětu?

Ano, ale tím námětem byl život Ladislava Stroupežnického a na ten nemám patent. Může ho zpracovat kdokoliv.

Na celovečerní verzi *Furianta*, kterou teď Ondřej Hudeček připravuje, se už nepodílíte?

Ne, zjistili jsme, že to nefunguje.

Užíváte se jako filmová producentka?

Zatím doplňuju svůj příjem i nefilmovými věcmi. Jestli mě produkce někdy uživí, nedokážu říct, je to v procesu. Film nemá smysl dělat bez diváků a ti ho ze značné míry můžou i zaplatit.

Čelila jste jako producentka-žena někdy předsudkům svých mužských kolegů?

U animovaného filmu se gender vůbec neřeší, což mi moc vyhovuje, není mi úplně vlastní bojovat za nucenou rovnoprávnost. Žen je k tomu v animaci na všech pozicích

dost a jsou prostě dobré. Na FAMU si jako holka od některých profesorů vyslechnete, že z vás stejně bude jenom sekretářka. A převládají tam mužští pedagogové. Mezi studenty produkce je poměr docela vyvážený, i když je otázka, kdo pak v oboru zůstane, až se bude rozhodovat mezi rodinou a kariérou. Situace ve filmovém průmyslu odráží situaci ve společnosti a nemyslím, že filmařky by to měly významně těžší než doktorky nebo právničky. Před sto lety ženy ještě nemohly volit. Je naivní si myslet, že se všechno změní během desítek let.